ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 3, Sayı: 7 (31)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Temmuz 1976

TKP, Anayurdun, halkın somut çözüm bekliyen isteklerini, sorunlarını hiçbir zaman savaş gündeminden indirmemiştir.

TKP'ne saygınlık

Bugün memlekette, hemen hemen her yerde: Fabrikalarda, halk arasında TKP'den daha çok, daha sık söz ediliyor. Burjuva basını, azılı gerici, faşizmi, şovenizmi, «soğuk» savaşı körükliyen gazeteler TKP'ne çatmadan geçemiyor. Kendilerine «sosyalist» diyenlerden kimileri, Maocuların yanında, TKP'ne karşı, işbirlikçilerin provokasyonlarına biteviye çanak tutuyor.

Bu çevrelerde, TKP'ne karşı, suskunun yerini bir telaş almıştır. Eskiden «yok» diyorlardı. Şimdi tükürdüklerini yalıyorlar. Bunun nedeni, gizli kapaklı bir şey değildir. «TKP'ne özgürlük!» belgisi işçi sınıfının, halkın ana istekleri arasına girmiştir. Yığınların, yüzbinlerin meydanları inleten bu haykırışını artık hiç bir susku boğamaz.

Ne güneş balçıkla sıvanır, ne olgular ferman dinler. Yabancı köleliğe, NATO'ya, işbirlikçilerin saldırılarına, halka, ulusa, Anayurda hıyanetlerine, hükümetin faşizme tırmanışına karşı savaşta Komünist Partisi, komünistler ön konumlarda yer alıyor. TKP'nin savaş politikası, savaş belgileri işçi sınıfına, yığınlara, halka giderek mal oluyor. Sözlü yayınları dinleniyor. Gazeteleri okunuyor. Bu yığınsal olayı artık «Adalet», «Tercüman» gibi en azılı gerici gazeteler de yazmak zorunda kalıyor.

TKP, Marksçı-Leninci savaş eksenine biteviye oturuyor. Hem fabrikalarda, yığınlar arasında temel örgütlerini kurmaya çalışıyor, hem yığınların savaşını örgütlemiye var gücüyle önem veriyor. Hem yığınların, özellikle işçi sınıfının savaşlarından ders çıkarıyor, hem onlara yol gösteriyor.

Güncel, can alıcı, politik sorunların başında: Teröre, faşist tırmanışa karşı, NATO'ya, yerli-yabancı tekellere dayanan halk düşmanı hükümete karşı savaşta, en başta işçi sınıfının, onun çevresinde bütün ilerici, demokratik, anti-emperyalist güçlerin, örgütlerin örgütlü savaş birliğini sağlamak geliyor. TKP, politikasını, gücünü bu yana çevirmiştir. Bugünkü eli kanlı hükümeti alaşağı etmek, geniş halk yığınlarının istediği ileri demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek bu yolla olabilir. Ulusal bağımsızlığı geri almak bu yolla olabilir. Barış ve özgürlük savaşı böyle kazanılır.

TKP, bu ulusal ülkünün sağlanması için savaşıyor.

Moğolistan Devrimci Halk Partisi XVII. Kongresi'nde TKP MK delegasyonu adına yapılan konuşma
(Özet)

Değerli yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi ve bütün Türkiyeli komünistler adına XVII. Kongrenizi candan selâmlar ve sizlere başarılar dilerim.

Türkiye halkı ile Moğol halkı arasındaki ilişkiler tarihin derinliklerine kadar kök salmıştır. Bundan ötürü işçi sınıfımız ve bütün emekçilerimiz kardeş Moğolistan halkının ileri demokratik bir düzenden sosyalist toplum düzenine geçmek yolunda elde ettiği başarıları büyük bir ilgi ile izliyor. Tsedenbal yoldaşın raporu, Marks'çı-Leninci açıdan bu başarıları bir daha dile getirdi. Moğolistan halkının sosyalizm yolundan ilerleme perspektivlerini açık, aydın bir biçimde belirtti.

Başında Tsedenbal yoldaşın bulunduğu Moğolistan Devrimci Halk Partisi Merkez Komitesi'nin Sovyetler Birliği ile kurduğu kardeşçe ve sımsıkı dostluk, yakın işbirliği bağları, Moğol halkının sosyalizmi kurmak yolunda büyük başarılar elde etmesine, dünyanın bu bölgesinde barışın güçlenmesine yardımcı olmuştur. Sovyetler Birliği ile sarsılmaz dostluk dünya devrim sürecinin temel dayanağıdır. Bu dostluğa ihanet, kendi halkına, dünya devrimci sürecine ihanet anlamına gelir. Tarihsel olaylar ve gelişmeler bu gerçeği şaşmaz bir biçimde ispatlamış, doğrulamıştır.

Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nin Çin'le, uzun bir sınırı vardır. Bundan ötürü yurdunuz Maocuların baltalamaları, kışkırtmalarının ilk hedefleri arasındadır. Moğol komünistleri, işçi sınıfı, halkı Maocuların bu provokasyonlarına göğüs gererek, politik, ekonomik büyük başarılar elde ediyor. Emperyalizmin müttefiki durumunda olan Maoculara karşı savaşmak, proletarya enternasyonalizminin, barışı güçlendirmenin, dünya devrimci sürecinin kaçınılmaz bir zorunluğu haline gelmiştir.»

Konuşmada, Türkiye'de hükümet aşırı gerici, faşist politikacılardan kurulu bir ortaklığın elinde olduğu, kanlı terör politikası ve bu politikanın paralelinde soygunu, talanı sürdürdüğü belirtiliyor. Bu şartlar altında, işçi hareketinin hızla geliştiği üzerinde durulan konuşma şöyle sona eriyor: «Bu yıl 53 yıldan beri ilk defa 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik, savaş ve enternasyonal dayanışma günü olarak kutlanmasında ve 1 Mayıs gösterilerinde meydanlara yaklaşık yarım milyon emekçinin çıkmasında bu etkenliğin de rolü olmuştur.

Değerli yoldaşlar, sözümü bitirmeden Kongrenize bir daha başarılar dilerim.

Yaşasın Moğolistan Devrimci Halk Partisi!

Yaşasın Moğolistan Halk Cumhuriyeti!

Yaşasın Sovyetler Birliği ile dostluk!

Yaşasın Türk-Moğol halklarının dostluğu!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın komünizm!»

14 Haziran 1976

Türkiye-Fransa Komünist Partileri delegasyonları arasında yapılan görüşme

Türkiye Komünist Partisi Politik Büro üyesi Ahmet Saydan yoldaşın başkanlığında bir parti delegasyonu, Fransız Komünist Partisi'nin daveti üzerine Paris'e gitti. Delegasyonumuz, Fransız Komünist Partisi Politik Büro üyelerinden Andre Vieuguet başkanlığında, FKP MK görevlilerinden Charles Barontini ve Roger Trugnan'dan oluşan delegasyonla görüşmelerde bulundu.

Bu görüşmelerde Türkiye'de ve Fransa'da politik durum, savaşımlar ve çevrenler incelenmiş, ayrıca Fransa'daki Türkiyeli işçilerin sorunları üzerinde durulmuştur. Ele alınan konularda geniş bir görüş birliğine varılmış, iki parti arasındaki işbirliğinin güçlendirilmesi için tedbirler saptanmıştır.

Türkiye Komünist Partisi delegasyonu FKP'nin Seine-Saint Denis Federasyonu'nu, «l'Hümanite» gazetesini ziyaret etmiş, Komünist Gençlik Hareketi Örgütü'nün çalışmaları hakkında bilgi almıştır.

TKP delegasyonu her yerde, iki partiyi birleştiren derin dayanışma ve proletarya enternasyonalizmi duygularını dile getiren sıcak ve kardeşçe bir kabul görmüştür.

Sosyalist ülkelerde

■ Sovyetler Birliği, kitap basımı ve bunların toplam tirajı bakımından dünyada başta gelmektedir. Yarım yüzyılda iki buçuk milyondan fazla kitap ve dergi yayımlanmıştır. Bunların toplam tirajı 40 milyarı aşmaktadır.

Sovyetler Birliği'nde günlük, 15 günlük, aylık olmak üzere, 15 binden fazla gazete ve dergi yayımlanmaktadır. Gazetelerin tirajı 160 milyon, dergilerin ise 175 milyondur. «Pravda», «İzvestiya», «Komsomolska Pravda», «Selskaya Jizni» ve «Trud» gibi gazetelerin tirajları 7–10 milyon arasındadır.

Sovyetler'de kitap basımı: 1974 yılında 1 milyar 700 milyon, 1975 yılında ise, 1 milyar 720 milyondur. Bu kitaplar, 43'ü Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden önce kendi alfabeleri bile olmayan azınlıkların dilinde olmak üzere, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri'nde yaşayan tüm halkların dilinde yani, 89 dilde basılmıştır. Ayrıca 56 yabancı dilde basılmıştır. Her yıl 2 binden fazla ders kitabı yayımlanmaktadır ve bunların tirajları 300 milyonu aşmaktadır.

Halkın yüzde yüzü okur-yazar olan Sovyetler Birliği'nde lise düzeyinde genel öğrenim zorunludur. Yer yüzünde her dört bilim adamından biri Sovyetler Birliği yurttaşıdır.

■ Ekonomik Yardımlaşma Konseyi ülkelerinin geçen beş yıl içinde ulusal gelirleri % 36 oranında artmıştır. Yine bu dönemde endüstri üretimi gelişmiş kapitalist ülkelere kıyasla 4 kat artmıştır. 1975 yılında sosyalist ülkeler topluluğu Ortak Pazar ülkelerine kıyasla 2 kattan fazla endüstri üretimi yapmıştır. 1975 yılında gelişmiş kapitalist ülkelerin toplam endüstri üretimi ise, % 8 oranında bir düşüş göstermiştir.

Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi sosyalist ülkelerde son beşyıllık plân döneminde 393 milyar kilovat saat elektrik enerjisi üretilmiştir. Bu, Ortak Pazar ülkeleri üretimine oranla 2,5 kat daha fazladır. Sosyalist ülkelerin çelik üretimi 37 milyon tona ulaşırken, Ortak Pazar ülkelerinde ancak 12,5 milyon tonu bulmuştur. 1970 yılına kıyasla Ortak Pazar ülkelerinin kömür üretimi 60 milyon ton bir düşüş kaydederken, Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerde bu sayı 83 milyon tona yükselmiştir. Sosyalist ülkelerde iş gücüne ihtiyaç duyulurken, kapitalist ülkelerde 17 milyon işsiz vardır.

İşçi sınıfının, sendikaların politik birliği, devrim hareketinin dayanağı ve yürütücüsüdür.

Taban ücret – 60 lira

Hükümet, patron temsilcileri ve sarı sendikacılar, her iki yılda bir olduğu gibi, bu kez de kısa bir pazarlıktan sonra taban ücretleri istedikleri yolda saptadılar.

Bu komisyon, taban ücreti saptarken tümüyle işbirlikçi sermayenin çıkarlarını gözetti. Bunalımların ağır yükünü emekçi halkın sırtına yüklemek istedi.

İşbirlikçi burjuvazinin ideologları ve sarı sendika ağaları bu oyuna aylar önce demagojilerle, ideolojik saldırılarla başladılar. Pahalılığa, işsizliğe, orta ve küçük işletmelerin iflâsına işçi ücretlerindeki artışın neden olduğu yalanını yaymaya çalıştılar. Oysa, bütün bunların nedeni, memleketin her alanına el atan, Sabancı, Koç, Eczacıbaşı, İşbankası, OYAK gibi holdinglerin vurgunlarıdır. Gerici-faşist karması hükümetin halk düşmanı politikasıdır. Bu hükümetin baskı ve terörle ayakta tutmaya çalıştığı sömürü ve soygun düzenidir.

Yerli ve yabancı şirketlerin kârları her yıl en az birkaç kat artmaktadır. Geniş tüketim maddelerindeki fiat artışları yerli-yabancı holdinglerin kasalarında toplanmaktadır. Demirel Hükümetinin aracılığıyla ortalığı kasıp, kavuranlar, aşırı kârlarını daha da artırmak peşindedirler. Gerçekte, işçi ücretlerinde reel bir artış değil, düşüş vardır. Bununla birlikte, işçilere sarı sendikacıların ihanetiyle kabul ettirilmek istenen 60 lira, 5 kişilik bir işçi ailesinin bir öğün yemeğine bile yetmemektedir. DİSK'in ve diğer ilerici, demokratik örgütlerin araştırma sonuçlarında taban ücretlerin 200 lira dolayında olması gerektiği belirtiliyor.

Taban ücreti saptamada Tunç-Şide takımı işbirlikçi burjuvazinin bölücü politikasına hizmet ettiler, ediyorlar. Tarım işçilerini ve genç işçileri diğer işçilerle karşı karşıya getirmek istiyorlar. Hem tarım işçileri, hem de genç işçiler her türlü sosyal güvenlikten yoksundurlar. Tarım işçileri günde en az 10–12 saat, en düşük ücretle çalıştırılıyor. Genç işçilerin emeği oldumolası, kapitalistlerin, büyük çiftlikçilerin azgın sömürüsüne terkedilmiştir.

İşbirlikçi burjuvazi, işçi ücretlerini dondurmak olan bu girişimlerle yetinmeyeceğini her fırsatta açıklamaktadır. Buna karşılık, Türk-İş'li, DİSK'li, bağımsız sendikalı tüm işçiler Asgari Ücret Komisyonu'nu demokratik bir biçimde kendi aralarında oluşturmalıdırlar. Taban ücret günün fiyatlarını gözönünde bulundurarak normal büyüklükteki bir işçi ailesinin gereksinimlerini karşılamalıdır. TKP, programına da aldığı gibi, emekçilerin bu savaşına destek olacaktır. Ve herşeyden önce, emekçilerin insanca yaşadığı demokratik bir düzenin yollarını açacak tüm ilerici, demokratik güçlerin egemenliği için sürdürdüğü savaşı daha da hızlandıracaktır.

«Cephe»de çatlak

Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik, politik bunalım işçi sınıfı ve tüm halk yığınlarıyla emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi arasındaki çelişmeyi derinleştirmekle kalmıyor. Egemen güçler arasında da çelişki ve çatışmalar artıyor.

TKP, Demirel Hükûmetinin sosyal temelini bilimsellikle saptamıştır. Bu hükûmet, büyük burjuvazinin en gerici, en şoven, en talancı ve işbirlikçi koluna dayanıyor. Öyle ki, hükûmetin izlediği emperyalizme kölelik politikası yalnız ve yalnız emperyalist tekellerin komisyoncusu durumundaki vurguncu çevrelerin kesin desteğini alıyor. Buna karşılık bu başıboş gidişten zarara uğrayan, ya da uzun vadeli çıkarlarını güvenlikte saymayan iri baş burjuvazinin bir kesimi, hükûmete karşı hoşnutsuzluk duymaya başlıyor. Bunlar sosyal demokratlara bile tahammül edemeyen azılı anti-komünist sermaye çevrelerinden farklı olarak, bir AP-CHP işbirliğinin peşinde koşuyorlar.

Hükûmetin faşizme vurucu güç sağlamakla görevli MHP kanadıyla, din duygularını sömürerek faşizme yığın tabanı sağlamaya çalışan MSP kanadının eylem ve propagandası, hükûmetin oluşturulmasına önayak olan çevrelerde bile huzursuzluk yaratıyor. Cumhurbaşkanı ve kimi yüksek rütbeli subaylar, sivil bürokrasinin üst yönetimindeki bazı çevreler, Cumhuriyet düşmanlarına, ırkçı ve ümmetçi serüvenciliğe karşı çıkıyorlar.

Egemen güçler arasındaki çelişme ve çatışmalar bu kadarla da kalmıyor. Çatışmalar hükûmetin içindeki partilerin arasında da süregidiyor. AP içinde beliren çelişmelerin yanı sıra, MHP ve MSP arasındaki çatışma, faşist komandolarla, yobaz akıncılar arasında kanlı kavgalara dönüşüyor.

Egemen güçler kampındaki bu çatlaklar sürekli derinleşiyor. Ama bu çatlakların kendiliğinden hükûmetin yıkılmasına yol açacağına inanmak saflık olur. Savaşta uyanıklığı körletir. Yığınları şaşırtır.

Unutmamak gerek: Bu hükûmet demokratik güçlerin dağınıklığını kendisi için stratejik bir dayanak yapmakta, bu dağınıklığı kışkırtarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Hükûmetin yıkılması dün olduğu gibi bugün de ulusal-demokratik güçlerin birliğine bağlıdır.

Yurtsever gençliği savunalım!

Her komünist, yurtsever gençliği savunmak, korumak zorundadır. Partimizin Eylem Programı şöyle der: « . . . *TKP, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin devrimci, yurtsever gençliğe uyguladığı kanlı teröre karşıdır ve gençliği var gücüyle savunur. TKP, burjuvazinin, gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak, hedefinden ayırmak için giriştiği bütün provokasyonlara, ters akımlara, Maoculuğa, Troçkizme, anarşizme karşı var gücüyle savaşır . . .*»

Gerici-faşist karması Demirel hükümeti, saldırılarını iki yanlı sürdürüyor: Terörü ve ideolojik provokasyonları, faşist tırmanışın bir parçası olarak yoğunlaştırıyor. Her iki alanda da maşaları var. Faşist komandolarla polis eleledir. Maocu, goşist, anarşist, Troçkist takımının ipleri emperyalizmin, burjuvazinin elindedir. Bunlara karşı gençlik, yalnız bırakılamaz. Gençliği savunmanın yolları değişiktir. Başta gelen, birliğin sağlanmasına yardımcı olmaktır. İlerici gençlik örgütleri içinde birliği güçlendirmek. Bu yöndeki girişimlerini heveslendirmek. İşçi sınıfının devrimci örgütleriyle ilişkilerini pekiştirmeye yönelik çıkışlarını desteklemek. Bunun da değişik, somut biçimleri vardır. Yurtsever gençliğin bu girişim ve çıkışlarını engelleyen bozguncuların içyüzlerini açığa vurmak. Devrimci birliğin, gençlik-işçi birliğinin yararlarını, önemini genç işçi, köylü ve öğrenciler arasında anlatmak, yaymak. Bunu aralıksız yapmak. Plânlı, örgütlü, bilinçli yürümek.

Burjuvazi, egemenliğini sürdürmek için örgütlenmiştir. Parası vardır. Devlet mekanizması elindedir. Emperyalizm, CIA arkasındadır. Ama yığınları karşısına almıştır. İşçi sınıfı, öteki ezilen katmanlarla, bu arada yurtsever gençlikle birlikte hareket edince, burjuvaziden kat kat güçlü olacaktır. Bu anti-emperyalist, anti-faşist birliğin temeli atılmıştır. 1 Mayıs bunun bir yansımasıydı. Gençliğin de bir kazanımıydı.

Karamsarlığa yer yok devrimcilikte. Ama yalnız iyimserlik de işe yaramaz. Bugünkü halk düşmanı düzen kendiliğinden yıkılıp gitmez. Onu savunan hükümeti yıkmak gerek. Bundan ötürü dayanışma kaçınılmazdır. Bugünkü aşamada en sert saldırılarla karşıkarşıya kalan yurtsever gençliği savunmak, korumak bu dayanışmanın en güncel alanı olmalıdır.

Yıllar geçtikçe

Türkiye'deki devrimci hareket 1976 yılında, çeşitli alanlarda yeni atılımlar yaptı. 1 Mayıs bayramının, elli üç yıl sonra, yeniden gerçek anlamında kutlanması, hem de yarım milyon emekçinin yürüyüşüyle kutlanması, bunlardan biridir. Buna benzer diğer bir başarı da, bu yıl büyük ozan Nâzım Hikmet için açık bir anma töreni düzenlenmesidir.

Bilindiği gibi, Haziranın ilk haftasında, iki komünist sanatçı: Nâzım Hikmet ve Orhan Kemal için anma toplantıları düzenlemek gelenek oldu. Yıllardır, karınca kaderince, yapılan bu törenlere komünistlerle birlikte sosyalistler, diğer ilericiler de katılmaktaydı. Ama memleket içinde, Nâzım Hikmet için düzenlenen törenler yarı-gizli sayılacak nitelikteydi.

Bir olguyu vurgulamakta yarar yardır: N. Hikmet, TKP Merkez Komitesi üyesiydi. O. Kemal TKP'nin Adana İl Komitesi Sekreteri olmuş, örgüt işlerinde çalışmıştır. Her ikisi de partinin aktif militanlarındandı.

2 Haziran Orhan Kemal'in ölümünün yıldönümüydü. O gün hem başkentte, hem de İstanbul'un «Birleşik Sahne» adlı tiyatrosunda komünist yazar için toplantılar düzenlendi. Birlik Sahnesindeki törende ilk konuşmayı İstanbul Belediye Başkanı Ahmet Isvan yaptı ve özlü konuşmasında «Orhan Kemal halkını en iyi tanıyan, halkıyle en iyi kaynaşabilen bir romancıydı» dedi. Daha sonra söz alan konuşmacılar yazarın kişiliği ve sanatı üzerinde durdular. Bu arada, ünlü sinema sanatçısı Hülya Koçyiğit, yazarın sinema çalışmalarını anlattı. «Yeşilçam Orhan Kemal'ı hiçbir şey vermedi, onu sadece sömürdü» dedi. Gençlere, sinemacılıkta Orhan Kemal'i örnek almalarını öğütledi.

Bir gün sonra, 3 Haziranda, komünist sanatçı, büyük ozan Nazım Hikmet için Ankara'da «Çağdaş Sahne» tiyatrosunda bir toplantı düzenlendi. Toplantıya binlerce emekçi geldi, çoğu salonda yer bulamayarak dışarıda kaldı. Burada da ilk sözü Başkent Belediye Başkanı Vedat Dalokay aldı. Dalokay bir süre önce Moskova'ya davet edilmiş ve bu gezi sırasında Nazım Hikmet'in mezarına bir çelenk koymuştu. Dalokay, Nazım Hikmet'in mezarını Ankara'ya getirmek için çalıştığını açıkladı. Daha sonra N. Hikmet'i tanımış olanlar konuştular, anılarını anlattılar. Toplantıda şairler, müzisyenler N. Hikmet'in şiirlerini okudular, bu şiirlerden esinlenmiş türküler söylediler.

Her iki sanatçının da yığınsal toplantılarda anılması dosta, düşmana şu gerçeği göstermiştir: Halk yığınlarının sömürüden, haksızlıklardan, harplerden kurtulmaları uğrunda, kapitalizme, faşizme, emperyalizme karşı savaşan devrimciler, komünistler emekçilerin yüreğinde ve kafasında en seçkin yeri almaktadırlar.

TÖB-DER'de birlik

Türkiye'de eğitim durdu denebilir. Eğitim kurumları, silâhlı faşist komando yuvaları haline getirildi. Ne öğretmenlerin, ne de öğrencilerin can güvenliği kaldı. Bu arada TÖB-DER üzerindeki baskılar yoğunlaştı. Demirel Hükümetinin, halkımızın gelişen bağımsızlık ve demokrasi savaşımını engellemek için ülkenin dört bir yanında düzenlediği valiler toplantılarında faşist yöntemler plânlandı. İllerde valiler sivil sıkıyönetim komutanları gibi bu yöntemleri uyguluyorlar. Bunlar eliyle TÖB-DER şubeleri kapattırılıyor. Anayasanın 46. ve 119. maddelerindeki değişmeyle sendikal hakları ellerinden alınmış olan öğretmenlerin şimdi mesleksel derneklerde örgütlenmeleri bile engelleniyor. Binlerce ilerici, yurtsever öğretmen kıyımın, kırımın, faşist cinayetlerin kurbanı oluyor.

İşbirlikçi burjuvazinin, hükümetinin öğretmenleri yıldırma yöntemleri bununla bitmiyor. Sağ ve «sol» sapmaların TÖB-DER'in birliğini parçalamaya yönelik çabaları sürüyor. Özellikle Maocular burjuvazinin gönüllü ajanları olarak öğretmen yığınlarında hedef şaşırtma girişimlerini sürdürüyorlar. Sovyetler Birliği ve sosyalist dünya sistemini baş düşman gösteriyorlar. Böylesi yıkıcı bir kampanyayla gerçek düşmanı, ülkemizin başına belâ kesilen emperyalizmi ve işbirlikçilerini, bunların bugünkü gerici-faşist karması Demirel Hükümetini gözlerden kaçırıyorlar. TÖB-DER'le işçi sınıfının gerçek sendikal örgütü DİSK'in arasını açmaya çalışıyorlar. Faşist tırmanışa karşı güçleri bu sapık akımlar yoluyla dağıtmaya çalışıyorlar.

İlerici, yurtsever öğretmenlerin hedefi açıktır: İşçi sınıfı ve emekçi halkla dayanışma, işçi sınıfının devrimci, demokratik yığın örgütü olan DİSK'le sağlam beraberlik ve öğretmenlerin uluslararası desteğini sağlamak. Uluslararası işçi hareketi ile Dünya İşçi Sendikaları Federasyonu içinde birleşmiş olan komünist, sosyalist, ilerici öğretmenlerin birliği Dünya Öğretmen Sendikaları Federasyonu (FİSE) ile organik bağlar kurmak.

Bu sağlam çizgi üzerinde yürüyen öğretmenler, TÖB-DER'i dıştan ve içten parçalamaya yönelik çabaları boşa çıkaracaktır.

Lenin köşesi

Proletarya diktatörlüğü

V. I. Lenin, proletarya diktatörlüğü emekçilerin, yani toplumun ezici çoğunluğunun bir avuç sömürücüler üzerinde egemenliği olduğunu belirtir. Ve der ki: *«Proletarya diktatörlüğü, sermayeye karşı savaşmak, sermaye egemenliğini kökünden devirmek, burjuvazinin direnişini kırmak, eski düzeni diriltme yeltenişlerini bastırmak, sosyalizmi kesin olarak kurmak ve geliştirmek için emekçilerin öncüsü olan proletarya ile emekçiler arasında çok sayıdaki proleter olmayan katmanların (küçük burjuvazi, küçük işletme sahipleri, köylüler, aydınlar v. s.) yahutta bunların çoğunun sınıfsal birliğinin özel bir biçimidir.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 38, s. 377.) «Proletarya diktatörlüğü, eski düzenin egemen güçlerine ve geleneklerine karşı kanlı ve kansız, zora başvurularak veya zora başvurulmayarak, askersel, ekonomik, eğitimsel ve yönetimsel çetin bir savaştır.» (C. 41, s. 27.)*

V. I. Lenin, proletarya diktatörlüğünün temelinde işçi-köylü bağlaşıklığı yattığını açıklar. *«Proletarya diktatörlüğünün ana ilkesi, proletaryanın öncülük rolünü oynaması ve egemenliği elde tutmasını sağlamak için işçi-köylü bağlaşıklığını geliştirmektir.» (C. 44, s. 47.)* Burada işçi sınıfı partisinin, komünist partisinin rolünü vurgular ve der ki: *«Savaşta çelikleşmiş sağlam bir parti olmadan, yığınların güvenini kazanmış ve onları etkiliyen bir parti olmadan başarılı savaş yürütülemez.» (C. 41, s. 27.)*

Lenin, Marksist olabilmenin ölçütünü şöyle belirtir: *«Marksist, ancak sınıf savaşımını tanımayı, proletarya diktatörlüğünü tanımaya kadar vardıran kişi olabilir. (Marksisti görülegelen küçük (ve büyük) burjuvadan ayırdeden işte budur). Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini bu denek taşıyla ölçmek gerekir.» (C. 33, s. 34.)*

Lenin, proletarya diktatörlüğünün, kapitalizmden sosyalizme geçiş aşamasının bir yasallığı olduğunu söyler: *«Burjuva devlet biçimleri olağanüstü çeşitlidir. Fakat bunların özü birdir: Tüm bu devletler de yönetim biçimi burjuvazinin diktatörlüğüdür. Kapitalizmden komünizme geçiş, elbette çok çeşitli politik biçimler ortaya çıkaracaktır. Ama bunların özü kaçınılmaz olarak bir olacaktır: Proletarya diktatörlüğü.» (C. 33, s. 35.)*

Tarihsel gelişmeler, kurtuluş hareketinin deneyleri kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminde proletarya diktatörlüğünün tarihsel bir zorunluk, gereklilik, genel bir yasallık olduğunu göstermektedir.

Seçmen yaşı

Seçmen yaşının 18'e indirilmesi, yıllardır çözüm bekliyen ulusal ve sınıfsal bir sorundur. Gelmiş geçmiş burjuva hükümetleri, halkımızın, işçi sınıfının önemli bir kesimini oluşturan milyonlarca gencin seçme ve seçilme hakkını kasten çiğniyegelmişlerdir.

Genç kuşaklara insanca bir yaşam sağlamaktan aciz hükümetler, gerici partiler, seçmen yaşını 18'e indirmekten öcü, amacı görmüş gibi kaçmışlardır. Bu korku, sınıfsaldır. Büyük burjuvazi, parlâmentoya seçim yoluyla halktan yana saylavları sokmamak için her türlü yönteme baş vuruyor. Parlamento çoğunluğunun, tüm erkin halkın eline geçmesi günümüzde son derece zorunlu ve önemlidir. İşçi sınıfı hükümete, erke gelmek için savaşıyor. TKP, komünistler, bu savaşa ışık tutuyor, öncülük ediyorlar.

İşçi sınıfı bu yılki 1 Mayıs gösterilerinde, yurdumuzda ileri bir demokratik düzen kurulması, ilerici güçlerin memleket yönetiminde ağırlığını koyması ve erke yönelmesi yönünde büyük bir atılım yaptı. Gerici-faşist karması hükümeti devirme kararlılığını yarım milyonluk 1 Mayıs yürüyüşlerinde gözler önüne sermesi, devrimci bir birikimin çok önemli sonucudur.

Bu birikimde TKP'nin de önemli katkısı vardır. Bugünkü aşamada ileri bir demokrasi, anti-emperyalist, demokratik, barışçı bir hükümet kurulması uğrunda savaşan TKP, demokratik hakların en ardıcıl savunucusudur. İleri demokrasi ilkeleri, bunları savunma yolları, TKP'nin yeni programında önemli bir yer tutar. Partimizin programında seçmen yaşı konusunda şöyle deniyor: *«Hangi ulustan olursa olsun, kadın erkek, okumuş, okumamış, asker, sivil 18 yaşını dolduran her yurttaşın seçmek, 21 yaşını dolduranın da seçilmek hakkı vardır.»*

İleri demokrasi, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşında genç kuşakların, işçi-köylü-kentli ilerici gençliğin yeri işçi sınıfının yanındadır. Günümüzde parlamentoda, ülke yönetiminde işçi sınıfının ağırlığını koymasına vargücümüzle yardımcı olarak yalnız gençlerin değil, tüm maddesel ve tinsel nimetlerin yaratıcısı milyonlarca emekçinin güncel ödevidir.

Enternasyonalist dayanışmanın gücü

Dünyada güçler dengesi hızla gelişiyor. Dünya sosyalist sistemi, uluslararası komünist ve işçi hareketi, anti-emperyalist ulusal kurtuluş savaşları yeni yeni başarılar elde ediyor. Emperyalizmin saldırı plânlarını bozma, sömürgeciliğe son verme, faşist tırmanışları geriletme, kırma, barışı ve güvenliği sağlama savaşında tüm ilerici güçlerin eylem birliği belgisi günümüzün en gerçekçi belgisi oluyor. Sosyalist ülkelerin, özellikle Sovyetler Birliği'nin, dünya demokratik kamuoyunun her türlü yardımına ve desteğine dayanan ulusal bağımsızlık savaşları yığınlara malolma yönünde ilerliyor.

Örneğin, Angola halkının ulusal bağımsızlık savaşını alınız. Bu savaş, dünyadaki güçler dengesini apaçık ortaya koydu. Emperyalizmi, uşaklarını ve onlarla bütünleşen Maocuları dize getirdi. Angola halkı, onun gerçek temsilcisi MPLA'nın öncülüğünde yeni, mutlu bir düzen kuruculuğuna başladı.

Angola halkının utkuyla sonuçlanan savaşımı, her şeyden önce, şu gerçeği bir kez daha ortaya koydu: Bu da, ulusal kurtuluş savaşlarının, sosyalist ülkelerin, uluslararası işçi sınıfının, barışsever, demokratik kamuoyunun enternasyonalist dayanışması olmadan başarıya ulaşamıyacağını göstermesidir. Emperyalizme karşı yürüttüğü ölüm-kalım savaşında Angola halkına ilk yardım elini uzatan Sovyetler Birliği, Küba ve öteki sosyalist ülkeler oldu. SBKP Genel Sekreteri Brejnev yoldaş, tarihsel XXV. Kongrede okuduğu raporunda şöyle diyor: *«Angola'nın bağımsızlığını savunma savaşımı, bütün dünyada ilerlemeden yana güçlerin desteğini sağladı ve bu savaşımın başarısı, halkların bağımsızlık istemini engellemeye kimsenin gücünün yetmiyeceğini bir kez daha gösterdi.»*

AHC Başbakanı Nasimento'nun Sovyetler Birliği'ne gelişinde, Cumhurbaşkanı Augustino NETO'nun DAC televizyonuna verdiği özel demeçte bu kanı bir kez daha doğrulandı. Her iki devlet yöneticisi de, «bugün Angola H. C. halkının önünde duran başlıca sorunun, demokratik kazanımları korumak ve geliştirmek, sosyalizm kuruculuğuna geçmek olduğunu belirttiler. Bu rastgele bir gelişme değildir. Angola'da yürütülen savaş ilericilikle gericilik arasında bir ölüm-kalım savaşıydı. Bu savaşta Angola halkı ve onun öncü örgütü MPLA, proletarya enternasyonalizmine bağlılığın somut örneklerini gördü.

Proletarya enternasyonalizminin ayrılmaz bir parçası olan yurtseverlik, ulusal bağımsızlık, barış ve özgürlük için savaşan halkları yüreklendirdi. Enternasyonalist dayanışmanın gücü, ulusal bağımsızlık savaşımının utku kaynağıdır.

Uruguay halkı savaşıyor

Bundan üç yıl önce, Uruguay'da, emperyalizm, parasal oligarşi ve gerici subaylar bir hükümet devirmesiyle açık diktatörlük kurdular.

Iç ve dış gericiliğin halka dayattığı bu diktatörlük her türlü özgürlüğü ortadan kaldırdı. Parlamento dağıtıldı. Aralarında Uruguay Komünist Partisi, Komünist Gençlik Birliği, Üniversite Öğrencileri Federasyonu olmak üzere 11 Parti ve örgüt yasa dışı ilân edildi. Uruguay ilerici ve yurtseverlerinin oluşturduğu «Geniş Cephe» başkanı general Liber Sereni, bazı komünist yöneticiler, gençlik örgütü yöneticileri, ilerici gazeteciler, bilim adamları tutuklandı. Diktatör hükümet, üniversitelere el koydu. Dekanlıklara üniversitelilerle ilişkisi olmayan diktatörlük yanlıları alındı. Kitaplar yakıldı. Kovuşturma ve tutuklamalar ülke çapında yaygınlaştı. Toplama kamplarındaki işkenceler Uruguay halkına Hitler Almanya'sını yaşatıyor.

Komünist ve işçi partilerinin 1969 Moskova Danışma Toplantısının ana belgesinde belirtildiği gibi, *«faşizm, emperyalizmin bunalımının derinleştiği, gericiliğin devrimci ve demokratik güçleri kabaca ezme metodlarını uyguladığı sırada»* başkaldırır. Diğer Lâtin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, Uruguay'da da emekçi halka öncülük eden işçi sınıfı, onun partisi bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm savaşında hızla ilerliyor.

Başta Uruguay Komünist Partisi olmak üzere devrimci güçler «memleketi satan ve hiçbir cinayetten geri durmayan oligarşinin diktatörlüklerine» karşı halkın direnişini örgütlüyorlar.

Uruguay emekçileri bu gerici hükümet devirmesine daha ilk günlerde ülkeyi boydan boya saran ve 15 gün süren şanlı, yiğit bir genel grevle karşı durdu. UKP derin gizlilik koşulları altında bütün yurtseverlere: «Daha sıkı birleşelim, diktatörlüğü alaşağı edelim! Birlik olan halk yenilmez!» çağrısıyla başvurdu.

Uruguay halkının bu savaşına dayanışma göstermek, diktatörlüğün devrilmesi için çalışmak tüm komünistlerin enternasyonal görevidir. 27 Haziran'da tüm dünya emekçileri Uruguay'daki diktatörlüğü protesto gösterileri düzenliyor. Türkiye Komünist Partisi, parti örgütleri de bu dayanışmaya katılıyor. Bardaberri zındanlarında hayatları tehlikede olan «Geniş Cephe» Başkanı Liber Sereni'nin, komünist yöneticilerden Hose Luis Masera, Haim Perez, Alberto Alteros, Vladimir Turiyanski, Gerardo Kuesta ve komünist gençlik yöneticilerinden Corc Mazaroviç ile Rita Ibarburu'nun serbest bırakılmasını istediler.

Türkiye-Bulgaristan ilişkileri

Komşumuz sosyalist Bulgaristan'ın Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkov yoldaş 3–6 Haziran günleri ülkemize geldi. Bu ziyaret, iki komşu ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesi, karşılıklı yarara dayanan anlaşmaların bağlanması, çok yönlü bir işbirliğinin genişlemesi ve bölgede yumuşama sürecinin hızlandırılması bakımından önemli bir olaydı. Bu ziyaret, sadece iki ülke halkının değil, Balkan Yarımadası'ndaki tüm halkların istemleri doğrultusunda ve Helsinki Konferansı'nın Ana Belgesindeki ilkelere uygun olarak atılan ileri bir adımdır. Bulgaristan'ın barışçı dış politikası ve komşularıyla kurduğu ilişkiler böylesi bir temele dayanıyor.

Komşumuz Bulgaristan halkının gelişmiş sosyalist toplum kuruculuğunda elde ettiği üstün başarıları halkımızın emperyalizme, gericiliğe karşı, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşı için bir esin kaynağıdır. Bundan ötürü, Türkiye kamuoyu, halkımız sosyalist ülkeler yöneticilerinin ülkemize yaptıkları ziyaretlere büyük bir ilgi göstermektedir. Somut bir örnek: İstanbul «Demir-Döküm»de binlerce işçi Todor Jivkov'u coşkuyla selâmladılar. «Yaşasın Türkiye-Bulgaristan dostluğu!» «Yaşasın Türkiye işçileriyle Bulgaristan işçilerinin kardeşliği!» diye haykırdılar.

Todor Jivkov, Cumhurbaşkanı Korutürk'ün verdiği yemekte konuşurken, uluslararası ilişkilerde kuvvete başvurulmamasına ilişkin bir dünya anlaşmasının imzalanması önerisinde bulundu. Bu öneri, Bulgaristan'ın Balkanlarda ve dünyada barış ve güvenliği var gücüyle savunduğunun yeni bir ispatıdır. Korutürk de, konuşmasında Helsinki Konferansının kararlarından söz etti. Bunların uygulanması sorunlarına değindi. Ama, bugünkü hükümet, «bu kararlar bizi bağlamaz» dedi. Ve emperyalistlerin, saldırgan NATO'ların harpçı ve kışkırtıcı amaçlarına uygun bir biçimde silâhlanma yarışına dört elle sarılıyor. Ege'de Akdeniz'de ardı-arkası kesilmiyen savaş manevraları, içte ilerici güçlere, halkımıza karşı sürdürülen kanlı saldırılar, bölgemizdeki barışçı çabaları baltalamaktadır. Halkımız böylesi bir politikaya kesinlikle karşıdır. Halkımız lâf değil, Helsinki kararlarının tümüyle ve tam olarak uygulanmasını istemektedir.

Türkiye Komünist Partisi, başta büyük komşumuz Sovyetler Birliği olmak üzere, bütün sosyalist ülkelerle, öteki komşularımızla dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi ve güçlendirilmesinin en ateşli savunucusudur. Bunun için Türkiye komünistleri, işçi sınıfımız sosyalist Bulgaristan Devlet Konseyi Başkanı ve BKP MK Birinci Sekreteri Todor Jivkov yoldaşın resmi ziyaretine büyük bir değer biçmektedir.

Cumhuriyet düşmanlığı

19 Mayıs törenlerinde gericiliğin ve faşizmin giriştiği gövde gösterisi, en geniş demokratik çevrelerde derin bir tepki yarattı. Cumhurbaşkanından, yüzlerce öğretim üyesine ve yurtsever subaylara kadar, Cumhuriyet ve laiklik düşmanlarına karşı çok yönlü protesto sesleri yükseldi.

Eski yazı, arapça eğitim, çağ dışı, bilim dışı öğretim özlemleri en dar anlamıyla Atatürkçü olan kimselerin bile gözünü açacak ölçülere vardı. Bu gidişten şu ya da bu ölçüde hoşnut olmıyanların çevresi genişliyor. Faşizme tırmanışın günden güne saldırı cephesini genişletmesi sonucunda, eylem birliği için yeni ortak birleşme noktaları doğuyor. Ama bu gidişe karşı çıkan yeni ögelerin eylem alanına çıkmasına bakarak, günümüzde cepheleşmeyi hilafetçilerle cumhuriyetçiler arasındaki çatışma düzeyine indirmek doğru değildir. Ana sorun cumhuriyetten, lâiklikten yana olanları TKP'nin çizdiği anti-emperyalist, anti-faşist platformdan yana çekmektir.

Hükümete giren MSP lâiklik düşmanlığıyla, halkın din duygularını sömürerek, faşizme taban sağlamaya çalışıyor. Bu faşist gidişe karşı çıkmadan, bu hükümete karşı durmadan, onu alaşağı etmek için savaşmadan lâikliği de savunmak mümkün değildir.

TKP ulusal kurtuluş savaşından arta kalan ilericilik adına ne kadar kazanım varsa tümünün ardıcıl savunucusudur. TKP gericiliğe karşı Cumhuriyeti savunmaktadır. Cumhuriyet ilkesine halkçı bir içerik kazandırma savaşımını yürütmektedir. TKP gericiliğe karşı lâikliği savunmaktadır. Ama bu ilkeyi savunurken Marksizm-Leninizm konumlarından bir adım gerilemiyor.

TKP, cumhuriyetin ve lâikliğin düşmanlarına karşı savaşırken bu savaşı tüm gerici-faşist karması hükümete karşı savaşla birleştiriyor. Aynı zamanda TKP, bu savaşa yalnız cumhuriyetten yana, lâik, Atatürkçü güçleri çağırmakla kalmıyor. Dindar emekçilere de sesleniyor. Çünkü onların çıkarları, din tüccarlarının dayatmak istedikleri zulüm ve sömürü düzeniyle bağdaşmıyor.

«TKP'NİN SESİ» radyosunun yayınlarını her gün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 11'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

Diktatörlük sorunu

İşbirlikçi burjuvazi faşizm merdivenine adım adım tırmanıyor. İşçi sınıfına, ilerici, demokratik güçlerle, emekçi halkımıza karşı kanlı bir terör izliyor. Elde kalan vazgeçilmez demokratik hakları kökünden kaldırıyor. Faşist yasalar getiriyor. Bu, işbirlikçi burjuvazinin, sömürgen sınıfların kanlı diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Burjuva diktatörlüğü, yerine göre açık terör, zorbalık, ağır polis saldırısı demek; demokratik ne varsa hepsini kaldırmak demektir. Burjuva diktatörlüğü büyük sermayenin sömürüsü, azınlığın çoğunluk üzerindeki egemenliği demektir.

İşbirlikçi burjuvazi memlekette sürdürdüğü kanlı terör ve sömürü politikasını örtbas etmek için proletarya diktatörlüğünü umacı olarak göstermeye yelteniyor. Çamur atıyor, yalan söylüyor, demagoji ve sahtekârlık, ayak oyunları yapıyor. Örneğin, kaşerlenmiş politikacı AP'li Hayrettin Erkmen gibileri «sınıf diktatörlüğünü amaçlamayan sol düşünce ile anlaşabiliriz» gibi gevezelikler ediyor. Bu tavcılıktır. İlerici örgütlerin arasına kama sokmak, anti-emperyalist savaşı parçalamak taktiğidir. Bu işçi sınıfının yakın ve uzak amaçlarını birbirine karıştırmaktır. Bulanık suda balık avlamaktır.

Proletarya diktatorası kuruluş biçimi, ödevleri, her şeyiyle burjuva diktatorasından kökten ayrılır. Proletarya diktatörlüğü, halkın, toplumun ezici çoğunluğunun demokrasisidir. Proletarya diktatörlüğü, sosyalist devrimin utkuya ulaşmosından sonra, burjuva devlet mekanizmasının baştanaşağı yıkılması şartıyla kurulur. Proletarya diktatörlüğü sömürü ve terörü ortadan kaldıran, gericilerin karşı-devrimci kışkırtmalarını kıran, toplumu yeni baştan kuran işçi sınıfının egemenliği demektir. Bu egemenlik işçi sınıfıyla, köylü emekçilerin, toplumun diğer emekçi katmanlarının bağlaşıklığına dayanır. Demokrasinin yeni tipte en yüksek biçimidir. Emekçilerin, ezilen halkların, ulusların demokratik hak ve özgürlükleri, ancak proletarya diktatörlüğü ile gerçek gelişme olanakları bulabilir.

Türkiye Komünist Partisi, Marksist-Leninist, enternasyonalist bir partidir. Leninci ilkelere temelden bağlıdır. Onun amacı her türlü sömürüyü yoketmektir. Eşitsizliği, ezgiyi kaldırmaktır. TKP, bu yüksek ülküyü gerçekleştirebilmek için savaşıyor. Bu savaş aşama aşamadır. Proletaryanın politik erki, hegemonyayı ele alma süreci var. TKP, kapitalizmden sosyalizme geçebilmek için işçi sınıfının politk egemenliğini, proletarya diktatörlüğünü tarihsel bir zorunluk sayar. Ama somut duruma ve olaylara göre davranır. Bundan ötürü de bugünkü antidemokratik düzeni, gerici, halk düşmanı hükümeti devirmek savaşını başa almıştır.

Madenler elden gidiyor

Karma Hükümet, yerli ve yabancı büyük sermayeye ödün politikasını sürdürüyor. Kurulan «Türkiye Maden İhracatçıları Birliği» bu ödün ve talan politikasının yeni bir halkasıdır. Buna şaşmamak gerek. Çünkü burjuvazinin en talancı, en terörcü kesimi erktedir, hükümettedir.

«Türkiye Maden İhracatçıları Birliği» denilen holdingçi, tekelci kuruluşun hükümetçe oluşturulması, talancı kodaman burjuvazinin holdingleşme, tekellerle bütünleşme sürecinde yurt çıkarlarına ihanet politikasında yeni bir aşamadır. Söz konusu «birlik», ülkemizin her çeşit maden ihracatından sağlayacağı döviz kaynaklarını, taş atıp kolu yorulmadan kasasına aktarmayı, milyonlar vurmayı amaç güdüyor. Bu azılı talan, gerici-faşist karması hükümetin bir kararıyla tezgâhlanmış bulunuyor. İşte bu nedenle hükümetin «eskiye dönüş yok» yolundaki yalanlama çabası da boşunadır. Türkiye'nin tüm maden ihracatını, en önemli gelir kaynağını bu hükümet, soyguncu özel kesim ile birlikte yabancı tekellere peşkeş çekmiştir.

TKP, bu gerçeği ta başta belirtmiş, halkımızı, ilerici güçleri bu hükümeti devirmeye çağırmış ve çağırıyor.

Komünistlerin, sosyalistlerin, gerçek sendikacıların, tüm ilerici güçlerin ulusal servetlerimizi savundukları bir gerçektir. TKP, ulusal kaynaklarımızı savunmak, korumak, geliştirmek sorununu programına almıştır. Gerçek sendikalar, işçi sınıfının öz bağlaşığı anti-emperyalist örgütler ekonomik devlet kuruluşlarına, madenlerimize yönelik talan plânlarını suya düşürmek için verilen savaşı yoğunlaştırmalıdırlar. Doğal kaynaklarımıza sahip çıkmak, Mobil, BP, Schell şirketlerinin linyitlerimizi talan projelerine karşı sonuna kadar direnmek, bütün ilerici güçlerin yurtseverlik borcudur.

Bu soygun, bu talan ve terör furyası ancak örgütlü, yığınsal savaşla durdurulabilir. Ve bu savaş, işçi sınıfının hükümete ağırlığını koyması, anti-emperyalist, demokratik, barışçı bir hükümetin işbaşına getirilmesi uğrundaki mücadelenin ta kendisidir. Onun için her çeşit talana, soyguna, teröre, baskıya karşı hep birlikte direnmek, bu savaşıma katılmak demektir.

Barış düşmanları

Halk düşmanı hükümet, içte işçi sınıfına, ilerici güçlere, yurtseverlere karşı kanlı bir terör uyguluyor. Demirel ve ortakları, dışta barışı ve güvenliği baltalama, militarizmi körükleme, saldırgan NATO'ya daha sıkı bağlanma politikası izliyor. İşbirlikçi burjuvazi, Amerikan emperyalizminin Akdeniz bölgesinde, Orta Doğu'da izlediği yayılma, kışkırtma politikasına alet oluyor. Silâhlanma yarışına hız veriyor. «Soğuk» harp kışkırtıcılığı yapıyor. Halklararasına düşmanlık sokuyor.

Uluslararası emperyalizm, Orta Doğu'da gerginliği artırıyor. Çeşitli provokasyonlarla Arabı Araba karşı kışkırtıyor. Lübnanda bir iç savaş sürdürüyor. Amerikan 6. filosu, İngiliz harp gemileri Lübnan'ın karasularında yeni bir saldırının başlamasını bekliyor.

Demirel Hükümeti bütün bu olayların dışında mı? ... Elbette değil. Bu hükümet Akdeniz bölgesinde barış düşmanlarının bekçiliğini yapıyor. Sovyetler Birliği'nin silâhsızlanma önerilerini yinelediği bir sırada ne konum almıştır? Melen, NATO'nun Brüksel toplantısında silâhlanmaya hız verilmesini istedi. Efendilerine Türkiye'nin yeni silâhlanma harcamaları yükümlenmeye kararlı olduğunu söyledi.

MHP'li faşist Necdet Sevinç ise, hükümetin uyguladığı barış düşmanlığı politikasını yeterli bulmuyor. Dünyaya savaş ilân edercesine, «nerede bir Türk varsa, sınırlarımız oradan başlar» diyor. Kuşkusuz, bugün Orta Doğu'dan gelen sıcak harp dalgalarıyla, barışı ve güvenliğin sağlanmasını isteyen güçlere karşı, Demirel Hükümetinin yürüttüğü kanlı terör, silâhlanma yarışını alabildiğine körükleme çabaları arasında sıkı bir bağ vardır.

Bundan ötürü TKP, faşizmi geriletmek, Demirel Hükümetini alaşağı etmek, ileri demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesini sağlamak savaşımıyla barış savaşımını birbirinden ayrı görmüyor.

İşbirlikçi burjuvazinin barış düşmanlığı politikasını geriletmenin başlıca koşulu emperyalizmin memleketimizdeki uydusu gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmektir. Bunu gerçekleştirmek için de tüm anti-emperyalist, barışsever, ilerici, demokratik güçlerin eylem birliği kaçınılmaz bir zorunluktur.

Silâh ticareti

Federal Almanya Başbakanı Helmut Şmidt'in 3 günlük Türkiye gezisinin başlıca amacı, silâh ticaretiydi. Batı Almanya'nın depolarında paslanan silâhları Türkiye'ye satmak, böylece Amerikan silâh ambargosu nedeniyle meydana gelen boşluğu doldurmaktı. Şmidt, gezisinin bu yönünü, Ankara'ya ayak basar basmaz açığa vurdu. «Türkiye NATO'nun güvenilir ortağıdır. Bu açıdan NATO için büyük önem taşır» dedi.

Batı Alman silâh tekellerinin politik simsarlığını yapan Şmidt, Türkiye'ye silâh satma yarışına neden böylesi bir iştahla sarılıyor? Bunu anlamak için şu gerçeğe bir göz atmak yeter. Batı Alman silâh tekelleri, Türkiye ile Yunanistan'ı karşı karşıya getiriyor, silâhlanma yarışına sürüklüyorlar. Bu iki komşu arasındaki sürtüşmeleri kendi soyguncu çıkarları için kullanıyorlar. Batı Alman tekelleri, Türkiye ile Yunanistan'a sattıkları silâhlardan, yalnız bir yıl içinde 4 milyar mark kâr elde ettiler. Bunların başında Batı Almanya'nın silâh endüstrisini kontrol eden «Flink», «Kvand», «Krup» ve «Merkes» firmaları geliyor.

Sorun bu kadarla bitmiyor. Emperyalistler, Türkiye halkının Amerikan hegemonyasına karşı gitikçe artan direnişini, kin ve nefretini kırmak yollarını arıyorlar. Bunun. NATO içinde ikinci büyük güç olan Almanya kanalıyla başarmayı deniyorlar. Ama bu, Vaşington'un Türkiye'deki konumlarını Batı Alman burjuvazisine bıraktığı anlamına gelmez. Sonra, Batı Alman tekelleri çok ulusludur. Bu tekellerde hisselerin çoğu yine Amerikan kumpanyalarının elindedir. Amerikan emperyalizmi, Türkiye'yi, NATO kanalıyla kendisine daha sıkı bağlamak yolundadır.

Batı Alman emperyalist çevreleri Türkiye'de üslenmek, sonra, Orta-Doğu'ya kanca atma yollarını arıyor. Bu bakımdan, Şmidt'in Türkiye gezisini tek açıdan görmemeliyiz. B. Almanya'da emperyalist çevreler eski «Drank nach Osten» — «Doğu'ya akın» plânını, bir bakıma canlandırmak peşindedirler. Bilindiği gibi Türkiye de bu plânın içine giriyordu. Enverler bu plân uğruna ne kadar Türk askerini kırdırdılar.

Batı Almanya Başbakanı, hiç çekinmeden, Demirel Hükümeti için «Güvenilir ortağımızsınız» diyor. Evet, Demireller, Sancarlar, bugünkü halk düşmanı hükümet serüvenci Enverlerin yolunu izliyor. Emperyalistlere, NATO'lara uşaklık ediyor. Bundan ötürü, Demirelleri, hükümetlerini devirmek güncel ve zorunludur.

PARTİ YAŞAMI

ASBP'nin IX. Kongresi

Almanya Sosyalist Birlik Partisi (ASBP)'nin IX. Kongresi 18–22 Mayıs arasında Demokratik Almanya Cumhuriyeti başkenti Berlin'de Cumhuriyet Sarayı'nda yapıldı. Merkez Komitesi'nin eylem raporunu, partinin Genel Sekreteri Erich Honecker yoldaş sundu. Honecker yoldaş Marksçı-Leninci görüşle dünya ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ndeki gelişmeleri çözümledi ve sosyalist Almanya'nın gelişme çevrenlerini çizdi.

ASBP'nin IX. Kongresinin genel niteliklerini şöyle sıralıyabiliriz: Emekçi yığınlarıyle ASBP ve parti yönetimi arasında sımsıkı bir kaynaşma ve birlik. Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde gelişmiş sosyalist toplum sistemini komünist toplum düzeyine doğru yöneltmek. Bu arada işçi sınıfının köy kooperatiflerindeki emekçilerin yaşam düzeyini durmadan yükseltmek, onların demokratik haklarını daha da genişletmek. Dünya komünist ve işçi hareketinin birliği ve dayanışması için durmadan savaşmak. Proletarya enternasyonalizmi bayrağını yüksek tutmak.

Honecker yoldaşın ve bütün delegelerin de belirttiği gibi ASBP'nin Sovyetler Birliği'yle dayanışması ve işbirliği, kardeşçe dostluğuna hiçbir zaman gölge düşürülemez. Öteki sosyalist ülkelerle de kardeşçe dostluk ilişkileri tam ve pürüzsüzdür.

Başbakan Horst Sindermann yoldaşın sunduğu 1976–1980 süresini kapsayan rapor da, bugüne kadar elde edilen başarıları saptıyor ve gelecek beş yıl içinde yapılacak işlerin çevrenini çiziyordu. Sosyalist Almanya, sosyalist toplum sistemi sayesinde çok elverişsiz şartlardan hareket etmiş olmasına karşın bugün yer yüzünün en gelişmiş endüstriye sahip on ülkesi arasına girmiştir. Emekçilerin yaşam seviyesi durmadan artıyor. Devlet geçen beşyıllık plân döneminde sosyal işler için 161 milyar mark harcamıştır.

ASBP'nin IX. Kongresine 92 ülkeden 103 delegasyon katıldı. Bundan ötürü de kongre ayni zamanda bir dünya devrimci forumu oldu. Yeryüzünün her yönünden gelen komünistler, anti-emperyalist savaşçılar halklarının ulusal kurtuluşunu savunanlar, bir araya gelmek, sorunlarını ortaya koymak ve birbirinin sorunlarını tanımak, dostluk bağları kurmak olanağını buldular. Geçen sayımızda da belirtiğimiz gibi, Genel Sekreter İ. Bilen yoldaş yönetiminde bir TKP delegasyonu da kongreye katıldı.

Eski yöntem

İşçi sınıfı ve komünist hareket örgütlü bir provokasyonla karşı karşıyadır. İşbirlikçi burjuvazi faşizme tırmanışın bu döneminde, yarım yüzyıldır alışılagelen yönteme bir kez daha başvuruyor. Saldırılarını açıktan açığa TKP'ne çeviriyor. CHP Gençlik Kollarına bağlı bir kaç kişinin hazırladığı provokasyon belgisinin yanı sıra Federal Alman İçişleri Bakanlığı'nın raporlarına dayanarak, Ankara DGM savcısının kovuşturma açması, saldırının TKP'ne yöneldiğini gösteriyor.

TKP'ne karşı girişilen saldırının başlıca özelliği, TKP'nin izlediği politikaya çamur atmaktır. Onun Marksçı-Leninci çizgisini bulandırmaktır. TKP'ni anarşist başıbozuklarla, Maocu provokatörlerle aynı kaba koyan çabalar, bu partiyi gözden düşürmek amacını güdüyor. İşbirlikçi burjuvazinin bu girişimi boşyere değildir. TKP bugüne dek izlediği ardıcıl devrimci politikasıyla giderek işçi sınıfının ve emekçi yığınların arasında güç kazanıyor. Yığınlar, TKP'nin belgilerine kulak veriyor. Kendi özlemlerine ve çıkarlarına uygun olan bu belgilere sahip çıkıyor. Egemen gerici çevreler, TKP'ni ne sert baskılarla, ne yasaklamayla yığınlardan koparamadılar. Bu yolla başarıya ulaşamayacaklarını biliyor, görüyorlar. Böyle olduğu içindir ki, işbirlikçi burjuvazi, TKP ile diğer ilerici güçlerin arasını açmaya, onu yığınlardan, yurtsever örgütlerden yalıtmaya ve bu yoldan güçsüz düşürüp, vurmaya çalışıyor. İlerici güçlerin savaş birliği kurmasını engellemek istiyor.

Geçmiş dönemlerdekini andıran yığınsal «komünist tutuklaması»na böylece ortam hazırlanıyor. Bu yöndeki saldırıların gerçekte yalnız TKP'ni değil, bütün demokratik güçleri, legal sosyalist akımı, işçi sınıfının sendikal hareketini hedef aldığı açıktır. O nedenle TKP'ne karşı girişilen saldırıları göğüslemek, TKP'ne özgürlük belgisine sarılmak anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğinin zorunlu koşuludur.

Burjuvazinin, gerici, faşist hükümetin bu saldırılarını boşa çıkartmak herkesten önce parti örgütlerinin işidir. Partiyi yığınlarla, ilerici örgütlerle daha sıkı bağlamak, TKP'nin Marksçı-Leninci politikasından şaşmamak gerek. Sekterlikten kaçınmak gerek. Yığınların eylem birliğine yön vermek gerek. Uyanıklığı, konspirasyonu, disiplini güçlendirmek gerek.

PARTİ YAŞAMI

TKP'nin savaş yöntemi

TKP'nin tutum ve politikası üstüne son günlerde basında yer alan tartışmalar rastgele değildir. Bu, uzun bir birikimin sonucudur ve her şeyden önce TKP'nin canlılığının bir yansımasıdır. Hükümet ve dayandığı gerici çevreler TKP düşmanlığını, anti-komünizmi devlet politikası haline getirmeye çalışıyorlar.

Bazı sözüm ona sosyalistler TKP'nin işçi sınıfı ve emekçi yığınları arasındaki saygınlığı karşılında jurnalcılığa, muhbirliğe başvuruyorlar. 141 ve 142 ile konan yasağın kaldırılmasına karşı çıkacak kadar ileri gidiyorlar. CHP içinde bir grup gerici hem TKP'ne saldırıyor, hem de bazı sendikaları, parti içindeki kendisine düşman saydığı gurubu TKP'ne konan yasağın kapsamına çekmeğe çalışıyor. Ecevit, «France-Observateur» dergisi muhabirinin TKP'yle işbirliği konusunda sorduğu soruyu, «nasıl bir TKP?» diye yanıtlıyor.

TKP'nin nasıl olduğunu bugün kamuoyunun uyanık kesimi gayet iyi biliyor. TKP, gerici çevreleri rahatsız edecek, Türkiye'de devrim hareketinin başını çekecek duruma gelmişse, gizliliğin büyük zorluklarına, burjuvazinin her tür saldırılarına karşın parti bugüne kadar Türkiye'de devrim hareketini gerçeklere uyar ve sınıfsal, ulusal çıkarlara uygun bir biçimde yürütmüştür demektir.

Türkiye'de devrim hareketinin başta gelen niteliği emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı bir ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımı olmasıdır. Bu savaşın ana gücü, omurgası **işçi** sınıfıdır. İşçi sınıfı emperyalizme ve büyük burjuvaziye karşı savaşımı, ayni zamanda sosyal kurtuluş savaşımına dönüştürebilmiştir. İşçi sınıfının öncü politik örgütü olan TKP'nin elde ettiği başarılardan biri de budur.

TKP bu savaşımda bağlaşıklıklar politikasını da önüne almıştır. Emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı dost ve düşmanı Marksçı-Lenince ölçülerle seçmek ve bütün anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik güçler arasında bir eylem birliği yaratılmasına çalışmak TKP'-nin uzun vadeli politikası olmuştur. TKP yönetimi, özellikle Demirel, Türkeş, Erbakan, Feyzioğlu ortaklığının kurulmasından sonra, Türkiye'de bir faşist tırmanma tehlikesi olduğunu belirttiği zaman, birçok sosyalist geçinenler bile dudak bükmüşlerdi. Ayni tutum «12 Mart Muhtırası» sırasında da belirmişti.

TKP'nin çabalarını yoğunlaştırdığı alanlardan biri, yine, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliğidir. Bu eylem birliği sağlandığı zaman emperyalizme ve işbirlikçilerine, hükümetine, egemenliğine karşı tarihsel stratejik bir kazanım olacaktır. Emperyalizmin, işbirlikçilerinin Türkiye'deki egemenliğinin temel dayanaklarından biri, belkide başlıcası, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin dağınıklığı ve iç çelişkileridir. TKP bütün çabasıyle halk düşmanlarının, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin elinden bu kozu almak ve Türkiye'de devrim sürecini amaçlarına ulaştırmak çabasındadır. Bundan ötürü legal sosyalsit partilerde bazı ögelerin, TKP'ne, işçi sınıfının sendikalarına karşı yürüttükleri dolaylı-dolaysız saldırılar gerçekte emperyalizmin ve işbirlikçilerinin, devrimci güçleri parçalamak stratejisine uygun bir tutumdur.

TKP herkesten, her akımdan programını ve politik plâtformunu kabul etmesini istemiyor. Sınıf savaşının yükseliş ve alçalışları vardır. Burjuvazinin ilerici kolunun, küçük burjuva akımlarının da işçi sınıfına ve onun örgütlerine karşı bir tutumu, bir savaşı vardır. Emperyalizme, büyük burjuvazinin egemenliğine karşı, demokratik haklardan, emekçi yığınlarından yana olduklarını ilân edenlerin, kendi amaçlarını çiğnediklerine de tanık oluyoruz. Bununla, düşman bildikleri güçlerin değirmenine su akıtıyorlar. TKP'ne saldırıyorlar. Bu saldırıların ideolojik temelini açıklamak, o partilere bağlı olanları ve genellikle emekçi yığınlarını uyarmak, aydınlatmak da TKP'nin ve bütün gerçek devrimcilerin sınıfsal görevidir.

> *Bugünkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva-ağa ikilisinin, bu sömürgen sınıfların egemenliğini her türlü savaş araç ve yöntemleriyle yıkmak tarihsel bir zorunluk olmuştur. Türkiye'nin ileri demokratik bir düzene geçmesi kaçınılmazdır.*
>
> *(TKP'nin Eylem programından)*

1 Mayıs – 1976

Bu başlık, işçi sınıfımızın savaşım tarihine böylece geçecektir. Çünkü 51 yıldan beri ilk defa bu yılın 1 Mayıs'ını, işçi sınıfı yığınsal bir biçimde, birlik, savaş, enternasyonalist dayanışma günü olarak kutlamıştır. Emperyalizme, faşizme karşı işçi sınıfının ekonomik, politik haklarını dile getiren pankartlar yanında: «Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!» sloganı da yeralmıştır. Yaklaşık yarım milyon işçinin katıldığı İstanbul mitinginde Nâzım Hikmet'in şiirleri okundu, «Enternasyonal marşı» söylendi.

Burda bir olaya değinmek gerek. Burjuvazi 51 yıl boyunca 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik, savaş ve enternasyonalist dayanışma günü olarak kutlanmasını yasakladı. Onu «Bahar Bayramı» ilân etti. Ama 1 Mayıs, işçi sınıfının günü olarak kutlanmadı mı? Kutlandı. Burjuvazi 1 Mayıs'ı unutturmak amacına hiçbir zaman erişemedi. 1 Mayıs ateşini canlı tutan, 1 Mayıs bayrağını burjuvaziye teslim etmeyenler kimlerdi? Bunu yapan hangi örgüttü? Türkiye Komünist Partisi. Komünistler 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının saflarında kutlamak için uzun yıllar boyunca ağır bir terör ve baskıya göğüs germek zorunda kaldılar. Gizli polis her yıl 1 Mayıs'tan on-onbeş gün önce tanınmış komünistleri toplar zındana atardı. 1 Mayıs geçtikten sonra onları salıverirdi.

Komünist Partisinin anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik ve sosyalist programı ve politikası gibi, 1 Mayıs da bugün artık işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlarına malolmuştur. Burjuvazinin 1 Mayıs'ı yasaklıyan yasası halâ yürürlüktedir! Ama bu yasa birçokları gibi yığınların direnişine karşı işlemez olmuş, laçkalaşmıştır.

1 Mayıs 1976, işçi sınıfının ekonomik, politik amaçları etrafında birliğini sağlamasında çok önemli bir aşamadır. 1 Mayıs sendikal plânda DISK tarafından örgütlendi. Fakat hazırlık eylemlerine Türk-İş'e bağlı veya sendikasız işçiler de katıldı. Bu ortak eylem, 1 Mayıs gününün yürüyüşlerine, gösterilerine ve Taksim Mitingi'ne kadar aralıksız sürdü. Sürdükçe de gelişti.

İşçi sınıfı Türkiye'de devrim hareketinin temel dayanağı olduğuna göre, birlik yönünde elde edilen bu kazanımın sürdürülmesi, geliştirilmesi günün konuşudur. Fabrikalardaki, işletmelerdeki hazırlık komitelerinin eylemlerini sürdürmesi, işçi sınıfının savaşımını fabrikalar, işletmeler plânında elbirliğiyle yürütmeyi sürdürmeleri, bu kazanımı canlı tutmanın ve geliştirmenin başlıca şartlarından biridir.

1 Mayıs gösterilerinde ve mitinginde halk, sevgi ve dayanışmasını esirgemedi. Bu olay, işçi sınıfının anti-emperyalist, anti-faşist eylemde bütün emekçi yığınlarını birleştirici ve onu ortak amaçlara doğru yönetici olduğu gerçeğini doğruladı.